

Sygn. akt I ACa 547/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2017 roku

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Bogdan Radomski
Sędzia:	SA Jolanta Terlecka
Sędzia:	SA Jerzy Nawrocki (spr.)
Protokolant	Kinga Panasiuk

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2017 r. w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa(...)Spółki Akcyjnej
w W.

przeciwko E. B.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia
22 grudnia 2015 roku, sygn. akt I C 71/15

I. **oddala apelację;**

II. **zasądza od pozwanej E. B. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

I A Ca 547/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Lublinie po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2015r. sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w W. przeciwko E. B. o zapłatę utrzymał w mocy w stosunku do pozwanej E. B. nakaz zapłaty wydany przez ten Sąd w dniu 28 sierpnia 2014r. w postępowaniu nakazowym w sprawie I Nc 186/14.

W nakazie zapłaty Sąd zobowiązał pozwane - B. Ż. i E. B. do zapłaty solidarnie na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. 82.699 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 24 października 2013 roku oraz kosztami postępowania nakazowego, w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zapłaty (nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym k. 34).

W dniu 16 września 2014 roku pozwana E. B. wniosła zarzuty (k.38), zaskarżając go w części dotyczącej jej i wnosząc o uchylenie nakazu, oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwana podniosła, iż powód próbuje „wyłudzić” od niej pieniądze, bowiem upłynął już trzyletni okres dochodzenia roszczenia, a Bank wzywając ją do zapłaty nie wykazał się legitymacją do dochodzenia wpłaty tak dużej kwoty na swoje konto (zarzuty k. 38-39). Ponadto w piśmie z dnia 25 listopada 2014 roku (k. 72) E. B. zarzuciła:

- nieważności umowy poręczenia wekslowego zawartej w dniu 16 października 2009 roku pomiędzy nią a powodowym Bankiem, z uwagi na to, że nie została poinformowana przez pracowników Banku przed zawarciem umowy poręczenia o jej charakterze i ryzyku związanym z jej podpisaniem, oraz sprzeczność wykreowanego przez nią stosunku prawnego z zasadami współżycia społecznego;

- nieważności umowy kredytu odnawialnego w ramach limitu kredytowego w kwocie 60.000 zł, udzielonego przez powodowy Bank B. Ż. w rachunku bieżącym (...) z dnia 16 października 2009 roku, zabezpieczonego poręczeniem wekslowym, gdyż B. Ż. nie posiadała zdolności kredytowej i nie powinna uzyskać kredytu;

- wypełnienia weksla przez Bank po upływie terminu przedawnienia roszczenia, co oznacza, że weksel wypełniony został niezgodnie z deklaracją wekslową;

- zakwestionowała nadto kwotę roszczenia wskazaną w wekslu, podnosząc, iż winna ona być pomniejszona o ewentualną spłatę, a nadto powinna odnosić się ona do kwoty kredytu z umowy kredytowej z dnia 16 października 2009 r. (pismo procesowe k. 72-76, 140-142).

Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 16 października 2009 roku powodowy Bank udzielił B. Ż. kredytu odnawialnego w ramach limitu kredytowego, na podstawie umowy kredytu w rachunku bieżącym (...), w kwocie 60.000zł. Kredyt został udzielony na okres od 19 października 2009 roku do 18 października 2010 roku (umowa kredytu k. 7 -10).

W celu zabezpieczenia wierzytelności wynikającej z zawartej umowy kredytowej B. Ż. wystawiła weksel in blanco, a E. B. udzieliła poręczenia wekslowego (k. 26), składając podpis na wekslu i podpisując deklarację wekslową (k. 26-27v).

W dniu 23 lutego 2010 roku został zawarty aneks nr (...) do umowy kredytu z dnia 16 października 2009 roku, na mocy którego zwiększono kwotę limitu kredytu odnawialnego z 60.000 zł do 110.000 zł i wskazano, że zostaje on udzielony na okres od 24 lutego 2009 roku do 18 października 2010 roku (aneks k. 6). Tego samego dnia E. B. podpisała drugą deklarację wekslową (zeznania E. B. k. 201v).

W dniu 18 października 2010 roku została zawarta umowa ugody pomiędzy B. Ż. a (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W., na podstawie której ustalono, że wierzytelność (...) S.A. w stosunku do B. Ż. z umowy kredytu z dnia 16 października 2009 roku, na dzień 18 października 2010 roku wynosi 110.000 zł. Dłużnik B. Ż. uznała przedmiotową wierzytelność i zobowiązała się do jej spłaty w miesięcznych ratach wraz z dalszymi odsetkami i kosztami, przy czym termin płatności ostatniej raty określono na dzień 15 października 2014 roku. Strony oświadczyły jednocześnie, że zachowana zostaje tożsamość i ciągłość wierzytelności objętej umową ugody, jako wynikającej z umowy kredytu. Ustaliły również, że pozostają w mocy zabezpieczenia ustanowione w umowie kredytu z dnia 16 października 2009 roku, w tym poręczenie wekslowe E. B.. Ugoda została podpisana przez B. Ż. oraz poręczyciela wekslowego E. B. (ugoda k. 4-5v).

B. Ż. nie spłacała kwoty zadłużenia.

Pismem z dnia 29 stycznia 2013 roku, doręczonym 1 lutego 2013 roku, powodowy Bank wypowiedział B. Ż. warunki spłaty zadłużenia ustalonych w ugodzie z dnia 18 października 2010 roku i wezwał ją do zapłaty zobowiązania (pismo k. 91, potwierdzenie odbioru k. 92).

Następnie w dniu 10 października 2013 roku powód wypełnił weksel oraz opatrzył go datą płatności 24 października 2013 roku, wskazując jako miejsce jego płatności (...) S.A. Oddział 1 w B. i wezwał zobowiązanych do wykupu weksła pismami z dnia 10 października 2013 roku (wezwanie k. 12, wezwanie k. 14).

B. Ż. odebrała przedmiotowe wezwanie w dniu 14 października 2013 roku, a E. B. w dniu 15 października 2013 roku. Żadna z nich nie dokonała jednak wykupu weksła w terminie (potwierdzenie doręczenia k.13, k. 15).

W dniu 28 sierpnia 2014 roku Sąd Okręgowy w Lublinie wydał nakaz zapłaty w sprawie (nakaz zapłaty k. 33).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody.

Sąd Okręgowy uznał powództwo za uzasadnione.

Powyższe okoliczności faktyczne były bezsporne w sprawie i skutkowały uznaniem, że E. B. zaciągnęła ważne zobowiązanie wekslowe wobec Banku.

Sąd uznał za nieuzasadniony zarzut pozwanej dotyczący wypełnienia weksła po upływie terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu i zarzut nieważności umowy poręczenia wekslowego z dnia 16 października 2009 roku.

Powołując się na orzecznictwo Sąd wskazał, że czym innym jest przedawnienie roszczenia ze stosunku podstawowego, a czym innym przedawnienie zobowiązania wekslowego. Obie instytucje różnią się istotnie między innymi, co do początku biegu przedawnienia.

Termin przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego, zgodnie z regułą art. 120 k.c., rozpoczyna bieg od dnia, w którym świadczenie ze stosunku podstawowego stało się wymagalne.

Początek biegu terminu przedawnienia roszczenia z weksła własnego skierowanego przeciwko wystawcy weksła własnego, zgodnie z art. 70 ustawy Prawa wekslowego liczy się od dnia płatności weksła. Ta sama zasada dotyczy przedawnienia roszczenia wekslowego z weksła in blanco. Przedawnienie roszczenia z weksła wręczonego bez wypełnienia daty płatności i bez zastrzeżeń, co do tej daty, rozpoczyna się z dniem płatności wpisanym na wekslu przez wierzyciela wekslowego.

W ocenie Sądu termin przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego wynosi trzy lata, gdyż roszczenie powoda ma bezpośredni związek z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą, polegającą na udzielaniu kredytów (art. 118 kc). Na podstawie art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Wobec uznania długu przez B. Ż. w ugodzie z dnia 18 października 2010r. bieg terminu przedawnienia roszczenia Banku z umowy kredytowej został przerwany. W konsekwencji bieg terminu przedawnienia tego roszczenia mógł się rozpocząć dopiero po 18 października 2010r. Jak wynika z pisma powodowego Banku z dnia 15 maja 2015 r., uгода była obsługiwana do stycznia 2013r., zatem do tego dnia termin przedawnienia roszczenia nie rozpoczął biegu, gdyż roszczenie nie było wymagalne.

Bieg przedawnienia roszczenia z umowy kredytowej rozpoczął się po wypowiedzeniu umowy ugody z 18 października 2010r., co miało miejsce w dniu 29 stycznia 2013 roku. Pismo wypowiedzające doręczono dłużnicze w dniu 1 lutego 2013 roku. Mając więc na względzie 30-dniowy termin wypowiedzenia (par 9 pkt 3 umowy ugody), wierzytelność objęta ugodą stała się wymagalna od dnia 2 marca 2013 roku. Trzyletni termin przedawnienia upłynąłby więc zatem 2 marca 2016 roku. Jego bieg został jednak skutecznie przerwany wniesieniem pozwu w niniejszej sprawie w sierpniu 2014r.

Ponieważ weksel został wypełniony 10 października 2013r. i opatrzony datą płatności jako 24 października 2013 roku, a bieg przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego rozpoczął się dopiero 2 marca 2013r., to weksel został wystawiony przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia zobowiązania podstawowego.

Biorąc natomiast pod uwagę treść art. 70 prawa wekslowego, określenie płatności weksla na dzień 24 października 2013 roku oraz fakt wniesienia powództwa w sierpniu 2014 roku, oczywistym jest, że nie nastąpiło również przedawnienie roszczenia wekslowego.

W konsekwencji, zarzuty pozwanej co do przedawnienia roszczeń powódki nie są uzasadnione.

Za niezasadny Sąd uznał zarzut nieważności umowy poręczenia wekslowego z dnia 16 października 2009 roku, z uwagi na jej sprzeczność z zasadami współzycia społecznego.

Zgodnie z art. 5 k.c. nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współzycia społecznego. Przepis ten ma charakter wyjątkowy, a odmowa udzielenia ochrony prawnej na podstawie art. 5 k.c. musi być uzasadniona istnieniem okoliczności rażących i nieakceptowanych w świetle powszechnie uznawanych w społeczeństwie wartości.

Pozwana upatrywała naruszenia zasad współzycia społecznego przez powoda w tym, iż doszło do udzielenia kredytu przez powodowy bank B. Ż., nieposiadającej zdolności kredytowej, o czym świadczyć miał zawarty do umowy aneks, a następnie ugoda, o których to pozwana jako poręczyciel wekslowy nie została poinformowana. Podnosiła również, iż do wniosku o kredyt dołączone zostało oświadczenie majątkowe poręczyciela, z którego jednoznacznie wynikało, iż nie dysponuje on obiektywnie żadną możliwością spłaty zaciągniętego kredytu.

Wskazywała nadto, że nie została poinformowana przez pracowników banku o charakterze i ryzyku związanym z zawarciem umowy poręczenia. W ocenie Sądu analiza powodowy Bank udzielił kredytu B. Ż., nie będąc świadomym tego, iż nie ma ona zdolności kredytowej. Okoliczność ta nie została udowodniona przez pozwaną. Niezrozumiałym jest nadto dla Sądu zarzucanie stronie powodowej przez pozwaną, że nie została poinformowana o zwiększeniu kwoty limitu kredytu odnawialnego z 60.000zł do 110.000 zł, w sytuacji kiedy na umowie ugody, wskazującej wysokość zobowiązania B. Ż., figuruje podpis E. B..

To pozwana nie powinna udzielać poręczenia w przedmiotowej sprawie jeżeli od samego początku była świadoma tego, że w razie potrzeby nie będzie w stanie wywiązać się ze zobowiązania wobec Banku. Takie zachowanie w ocenie Sądu z pewnością należałoby uznać za naruszające zasady współzycia społecznego z uwagi na nadużycie zaufania drugiej strony umowy. Strona zaś, która nie przestrzega zasad współzycia społecznego nie może powoływać się na naruszenie tych zasad wobec siebie.

Niezasadnym jest także zarzut niepoinformowania pozwanej przez bank o skutkach poręczenia, jeżeli zważy się, że pozwana dokonywała tej czynności, jako osoba dorosła, o pełnej zdolności do czynności prawnych. Nadto wskazywanie, że poręczenie zostało udzielone jedynie z uwagi na chęć wsparcia dłużniczki, która miała problemy finansowe, w celu uzyskania przez nią kredytu inwestycyjnego, nie ma natomiast znaczenia w świetle przepisów prawa wekslowego.

Zgodnie z art. 30 pr. wekslowego nawet wtedy, gdy osoba podpisująca weksel jako avalista umówi się z wystawcą weksla, że jej rola ma być inna (np. tylko wzmocniająca pozycję i wiarygodność wystawcy) i w takiej roli składa swój podpis, to tej treści porozumienie nie wywołuje żadnych skutków względem posiadacza weksla (A.Szpunar op.cit., s.130, t.5; por. orzec. SN z 1.08.1931 r. OSP 1932, poz.79). Zamieszczenie wyrazu „poręczam” na odwrocie weksla usuwa, w świetle art. 31 pr. wekslowego, wszelkie wątpliwości, co do charakteru złożonego podpisu (por. J.Jastrzębski, M.Kaliński „Prawo wekslowe i czekowe. Komentarz” LexisNexis W-wa 2008, s.247, t.2; wyrok SN z 24.10.2003 r. III CK 35/02). W konsekwencji, kto podpisał się na wekslu, jako poręczyciel, odpowiada jako poręczyciel chyba, że remitent wiedział, że taka osoba w ogóle nie zamierzała udzielić poręczenia (A.Szpunar op.cit., s.1303). Pozwana w ogóle nie podjęła inicjatywy dowodowej dla wykazania takiej okoliczności. Również podnoszenie na rozprawie

w dniu 2 września 2015 roku przez pozwaną, iż nie wie w jakich okolicznościach doszło do podpisania przez nią drugiej deklaracji wekslowej i że „być może ktoś podłożył jej to wcześniej do podpisania” nie zostało poparte żadnymi dowodami.

Sąd uznał również za chybiony zarzut nieudowodnienia wysokości kwoty widniejącej na wekslu. Na okoliczność wysokości kwoty, na jaką został wypełniony weksel, powód przedstawił dokumenty i wyliczenie, które nie budziły zastrzeżeń Sądu (zestawienia operacji za okres od 18 października 2010 r. do 31 grudnia 2013 r. na rachunku bieżącym na którym był ewidencjonowany kredyt k. 147-189v, wyciąg z Ksiąg Banku Nr (...) z dnia 28.07.2015 r k.). Wynika z nich jednoznacznie, że kwota umieszczona na wekslu odpowiada wysokości dochodzonego pozwem roszczenia. Na przedmiotową kwotę składają się należność główna oraz odsetki. Odsetki zostały naliczone za okres od dnia 2 marca 2013 roku czyli od dnia wymagalności wierzytelności do dnia 23 października 2013 roku według stóp procentowych określonych w komunikatach odsetkowych.

Apelację od tego wyroku złożyła pozwana zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w całości, wnosząc o jego zmianę poprzez uchylenie nakazu zapłaty w całości w stosunku do pozwanej i oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu za obie instancje.

Pozwana zarzucała Sądowi Okręgowemu:

1) naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 58 par. 2 kc przez jego niezastosowanie wobec pozwanej w sytuacji gdy z umowy kredytu w rachunku bieżącym (...) nr (...) z dnia 16/10/2009, aneksu nr (...) do tej umowy z dnia 23/02/2010, deklaracji poręczyciela wekslowego z dnia 23/02/2010 oraz umowy ugody z dnia 18/10/2010, weksla własnego in blanco wystawionego przez pozwaną B. Ż. i podpisanego przez poręczyciela wekslowego wynika, że pozwana zabezpieczyła poręczeniem dług wynikający z aneksu do umowy kredytu z dnia 16/10/2009 obejmujący odmiennie jak w pierwotnej umowie kredytu z dnia 16/10/2009, udzielonego na okres od 19/10/2009 do dnia 18/10/2010, kredyt udzielony na okres od 24/02/2009 do 18/10/2010 o czym nie została poinformowana, natomiast faktycznie oznaczało to, że dłużniczka B. Ż. nie regulowała należności w przewidzianych w umowie ratach, zaś zarówno fakt wydłużenia okresu kredytowania, zasady spłaty kredytu za okres od dnia 24/02/2009 do dnia 18/10/2010, nie były pozwanej E. B. znane w dacie poręczenia weksla, w dacie sporządzenia deklaracji wekslowej z dnia 23/02/2010 ani w dacie zawarcia ugody;

2) naruszenie prawa materialnego, a mianowicie przepisu art.118 kc przez jego niezastosowanie wobec roszczenia powoda obejmującego okres od dnia 24 lutego 2009 do dnia 2 marca 2010r., kiedy to zgodnie z aneksem nr (...) z dnia 23 lutego 2010 została zawarta umowa kredytu, zaś dłużniczka B. Ż. niewątpliwie dokonywała spłaty zaciągniętego kredytu, lecz której wysokość z uwagi na brak dokumentacji źródłowej, niniejszym nie może zostać sprecyzowana;

3) naruszenie przepisu art. 86 § 1 kc, przez jego niezastosowanie i uznanie, że umowa poręczenia wekslowego zawarta w dniu 16/10/2009 pomiędzy pozwaną a stroną powodowa, kredytu odnawialnego w ramach limitu kredytowego w kwocie 60 000 zł, udzielonego pozwanej B. Ż., jest ważna, mimo podstępnego wprowadzenia pozwanej E. B. w błąd co do istotnych warunków umowy kredytowej;

4) naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, tj.

a) art.227 w zw z art.232 kpc przez oddalenie wniosków pozwanej o przeprowadzenie dowodu z dokumentów wskazanych w piśmie procesowym pozwanej z dnia 2014/11/20 pkt. II ppkt.1 - 6 mających na celu wykazanie okoliczności towarzyszących zawarciu umowy kredytowej z dnia 16/10/2009, aneksu z dnia 23/02/2010, ugody z dnia 18/10/2010 oraz wykazanie podstępnego działania wierzyciela;

b) art. 233 § 1 kpc przez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, oparcie rozstrzygnięcia na ocenie materiału dowodowego przeprowadzonej z naruszeniem zasad swobodnej oceny dowodów, w szczególności w sposób sprzeczny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Powodowy Bank wnosił o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje. Apelacja nie jest uzasadniona.

Nie jest uzasadniony zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów przewidziany w art. 233 § 1 kpc.

Sąd Okręgowy dokonując ustaleń faktycznych poddał krytycznej ocenie cały materiał dowodowy. Dokonując analizy materiału dowodowego Sąd nie naruszył ani przepisów prawa procesowego w zakresie postępowania dowodowego, ani nie dopuścił się błędów logicznych w zakresie dotyczącym wnioskowań o faktach wynikających z tego materiału, ani wreszcie wyprowadzone przez Sąd wnioski nie są sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. Sąd Apelacyjny w całości przyjmuje za własne ustalenia Sądu Okręgowego i ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd pierwszej instancji.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 kwietnia 2000r. [V CKN 17/00, Lex 40424] wykazanie, że sąd naruszył art. 233 § 1 k.p.c. oraz że mogło to mieć istotny wpływ na wynik sprawy, nie może być zastąpione odmienną interpretacją strony co do dowodów zebranych w sprawie, jeśli jednocześnie strona nie wykaże się, iż ocena przyjęta przez sąd drugiej instancji za podstawę rozstrzygnięcia, przekracza granicę swobodnej oceny dowodów, którą wyznaczają czynniki logiczny i ustawowy, zasady doświadczenia życiowego, aktualny stan wiedzy, stan świadomości prawnej i dominujących poglądów na sądowe stosowanie prawa. W świetle przytoczonych przez Sąd pierwszej instancji motywów zaskarżonego wyroku nie ma uzasadnionych powodów by - w myśl zarzutów skarżącego - zakwestionować istnienia logicznego związku między treścią przeprowadzonych dowodów, a ustalonymi na ich podstawie w drodze wnioskowania faktami stanowiącymi podstawę zawartego w nim rozstrzygnięcia.

Również nie jest uzasadniony zarzut naruszenia art. 227 kpc w zw. z art. 232 kpc poprzez oddalenie wniosków dowodowych pozwanej zawartych w piśmie z dnia 20 listopada 2014r. [k. 72]. Sąd Okręgowy wprawdzie nie rozpoznał tego wniosku dowodowego, co skutkowało pominięciem zgłoszonych w nim dowodów, jednakże z uwagi na istotę zaciągniętego przez pozwaną zobowiązania jako wynikającego z poręczenia wekslowego, wnioskowane w sprawie dowody nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy niniejszej.

Pozwana bowiem nie zawierała z Bankiem umowy poręczenia w rozumieniu przepisów kodeksu cywilnego lecz była poręczycielem wekslowym, co oznacza, że przyjęła odpowiedzialność wekslową za dług B. Ż. podpisanej na wekslu, czym zabezpieczyła zapłatę weksla przez B. Ż.. Wskutek powyższego E. B. odpowiada z weksla tak samo jak B. Ż..

Ponieważ E. B. poręczyła weksel in blanco, zawarła z Bankiem porozumienie wekslowe [deklarację], dotyczące wypełnienia weksla. Z treści porozumienia z dnia 23 lutego 2010r., która była wg oświadczenia pozwanej drugą deklaracją przez nią podpisaną, wynika, że E. B. udzieliła poręczenia wekslowego za zobowiązania B. Ż. jako wystawcy weksla niepełnego. Natomiast z deklaracji B. Ż. wynika, że złożyła do dyspozycji powodowego Banku weksel własny niepełny, jako zabezpieczenie wierzytelności Banku z tytułu otrzymanego kredytu w rachunku bieżącym (...), umowa nr (...) z dnia 16 października 2009r. i aneks nr (...) z dnia 23 lutego 2010r. w kwocie 110 000zł.

Z ugody z dnia 18 października 2010r. zawartej przez Bank z B. Ż. wynika, że B. Ż. uznała swój dług wynikający z zawartej z Bankiem umowy kredytowej opisanej wyżej, do kwoty 110 000zł [§ 1 i 2 umowy], a ponadto oświadczyła, że zachowana zostaje tożsamość i ciągłość wierzytelności objętej umową ugody z umową kredytu, oraz wszystkich jej zabezpieczeń, w tym weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową oraz poręczenie wekslowe E. B. [§ 2 ust. 4 i § 7 umowy]. Ugody tej nie podpisała E. B., gdyż nie była jej stroną, ale pod zawartą ugodą oświadczyła, że „jako poręczyciel weksla gwarancyjnego za spłatę kredytu oświadcza, że wyraża zgodę na warunki ugody i dalsze trwanie mojego poręczenia” i oświadczenie to podpisała [ugoda k. 5v.]

W świetle powyższych dokumentów należy wykluczyć wszystkie podnoszone przez E. B. zarzuty dotyczące nieuczciwego działania Banku, mające na celu zmuszenie jej do udzielenia poręczenia wekslowego. Z okoliczności podnoszonych przez pozwaną wynika, że jeżeli została ona wprowadzona w błąd, to nie przez Bank lecz przez B. Ż.,

naiwnie zgadzając się na udzielenie poręczenia wekslowego za osobę, której praktycznie nie znała. Ponadto mimo napływających do niej informacji o niespłacaniu zadłużenia przez B. Ż. nie rewidowała swojej postawy i poza pierwszą deklaracją wekslową, wypełniła drugą deklarację w dniu 23 lutego 2010r., a także trzecią deklarację wekslową, pod ugodą z dnia 18 października 2010r., zgadzając się na dalsze trwanie jej poręczenia wekslowego. Ową zgodę należy w ocenie Sądu Apelacyjnego traktować jako zgodę na wypełnienie weksla w przypadku zaistnienia warunków wymagalności roszczenia Banku, określonych w ugodzie. Ponieważ zaś E. B. nie ograniczyła swojej odpowiedzialności z weksla, brak jest podstaw do kwestionowania wysokości jej zobowiązania.

W tym stanie sprawy prawidłowa jest ocena Sądu Okręgowego co do braku podstaw do zakwestionowania ważności, którejkolwiek ze wskazanych czynności prawnych jako sprzecznych z zasadami współżycia społecznego – art. 58 § 2 kc. Brak jest również podstaw aby uwzględnić zarzut podstępnego działania Banku, czy też skorzystania przez Bank z podstępnego działania B. Ż. - art. 86 § 2 kc. Zebrany bowiem w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że nawet gdyby uznać, że działanie B. Ż. miało charakter działania podstępnego wobec E. B., zmierzającego do skłonienia jej do udzielenia poręczenia wekslowego, to brak jest podstaw, w świetle przedłożonych dokumentów, do przyjęcia, że o podstępnym działaniu B. Ż. Bank wiedział.

Samo przyjęcie przez Bank od E. B. poręczenia wekslowego, jako zabezpieczenia wykonania przez B. Ż. umowy kredytowej, a następnie ugody, w sytuacji słabej kondycji finansowej dłużniczki, nie stanowił podstępnego działania Banku. Pozwana przyznała bowiem, że poręczyła na prośbę B. Ż., a nie z inicjatywy Banku. Można odwracając twierdzenia pozwanej stwierdzić, że Bank dlatego udzielił kredytu B. Ż., że jej wiarygodność kredytowa i wykonanie przez nią umowy zabezpieczyła pozwana poręczeniem wekslowym.

Sąd Apelacyjny podziela także ocenę Sądu Okręgowego co do braku podstaw do uwzględnienia zarzutu przedawnienia roszczenia. Niewątpliwie bowiem uznanie długu wobec Banku przez B. Ż. w ugodzie z dnia 18 października 2010r. przerwało bieg terminu przedawnienia roszczenia z umowy kredytowej, o ile do tego czasu bieg terminu przedawnienia roszczenia w ogóle się rozpoczął. W § 2 ugody zobowiązania B. Ż. zostały bowiem określone jako zobowiązania niewymagalne. Za dzień rozwiązania umowy uznać należy pierwszy dzień po upływie trzydziestodniowego terminu wypowiedzenia umowy i zgodnie z § 9 ust. 5 ugody z tą datą cała niespłacona wierzytelność stawała się wymagalna. Zatem Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, że bieg terminu przedawnienia rozpoczął się w dniu 2 marca 2013r. i został przerwany wniesieniem pozwu, co nastąpiło przed 2 marca 2016r., a więc przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia.

Natomiast zarzut częściowej spłaty kredytu przez B. Ż. w okresie pomiędzy 24 lutego 2009r. a 2 marca 2010r. jest nieuzasadniony z tego względu, że był to kredyt udzielony w rachunku bieżącym, a więc kredyt udzielony na okres czasu, do określonej kwoty, a czas na jaki kredyt został udzielony mógł być ewentualnie przedłużony. Skoro nie został przedłużony wysokość zadłużenia z tytułu tego kredytu ustalana była na pierwszy dzień po upływie terminu, na jaki został udzielony. Zatem dokonywanie wcześniejszych wpłat przez B. Ż. o ile w ogóle było dokonywane, nie miało znaczenia dla ustalenia ostatecznej wierzytelności Banku wobec B. Ż.. Okolicznością bezsporną w sprawie jest fakt, że powodowy Bank dochodzi wierzytelności wynikających z zaprzestania wykonywania przez B. Ż. ugody z dnia 18 października 2010r. w styczniu 2013r. I wysokość zadłużenia B. Ż. ustalona została przez Bank na ten czas, co potwierdzają złożone dokumenty bankowe.

Z tych względów Sąd Apelacyjny oddalił apelację pozwanej jako bezzasadną na podstawie art. 385 kpc i mając na uwadze trudną sytuację finansową pozwanej na podstawie art. 102 kpc zasądził od niej na rzecz Banku część kosztów procesu przed sądem odwoławczym, odpowiadającą połowie stawki pełnomocnika określonej w § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych [Dz.U. poz. 1804] w wysokości 2 700zł.